

Sygn. akt II K 55/2014

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant: Paulina Światłowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **A. H.**

urodz. (...) w W.

syna J. i A. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 grudnia 2013 roku w W., woj. (...), na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności na jezdni dwupasmowej podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy zajętał drogę jadącemu tym pasem ruchu w tym samym kierunku kierującemu samochodem marki R. (...) nr rej. (...) K. L., w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów, w następstwie czego obrażeń ciała doznał kierujący samochodem marki R. w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z utrzymującymi się nadal dolegliwościami, które to obrażenia naruszyły czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk ;

I oskarżonego A. H. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 177§1 kk w związku z art. 178§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 177§1 kk w związku z art. 178§1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności ;

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. H. warunkowo zawiesza na okres próby lat 2 (dwóch) ;

III na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego A. H. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na rok ;

IV na podstawie art. 43§3 kk orzeka wobec oskarżonego A.

H. obowiązek zwrotu prawa jazdy numer (...);

V zwalnia oskarżonego A. H. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

Sygnatura akt II K 55/2014

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2013 roku około godziny 14:30 pokrzywdzony K. L. wracał z pracy samochodem marki R. (...) nr rej. (...); wraz z pokrzywdzonym K. L. samochodem jechały jako pasażerki M. R. (zajmująca miejsce tylne za pasażerem) oraz M. S. (2) (zajmująca miejsce pasażera z przodu obok kierowcy). Pokrzywdzony K. L. kierujący samochodem marki R. (...) nr rej. (...) jechał ulicą (...), która następnie przechodzi w ulicę (...), z prędkością około 50 km/h. W tym samym czasie drogą tą poruszał się oskarżony A. H. kierujący samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...); wraz z oskarżonym jechał jako pasażer mężczyzna o nieustalonych personaliach znany oskarżonemu jako (...). Oskarżony A. H. kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) z prędkością około 70-80 km/h. W miejscu gdzie droga zmienia się z dwóch pasów ruchu w jednym kierunku w jeden pas ruchu w jednym kierunku, oskarżony A. H. kierujący samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności na jezdni dwupasmowej podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy i zjechał drogę jadącemu tym pasem ruchu w tym samym kierunku kierującemu samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) K. L., w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów (samochód marki F. (...) swoim prawym przednim narożnikiem uderzył w lewy przedni błotnik samochodu marki R. (...)). Uderzenie samochodu marki F. (...) kierowanego przez oskarżonego A. H. w samochód marki R. (...) kierowany przez pokrzywdzonego K. L. było na tyle silne, iż samochód kierowany przez K. L. zmienił tor jazdy i uderzył prawym kołem w krawężnik, a następnie zatrzymał się. Kierowca samochodu marki R. (...) uderzył głową w szybę; w wyniku zdarzenia K. L. doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z utrzymującymi się dolegliwościami, które to obrażenia naruszyły czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem.

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego A. H. – k. 91, 30-31 ;

- zeznania świadka K. L. – k. 92, 7-8 ;

- zeznania świadka M. R. – k. 92, 11-12 ;

- zeznania M. S. – k. 92-93, 14-15 ;

- protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 2-3 ;

- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 39-41 ;

- opinia z sądowo-lekarskich oględzin ciała – k. 25 /.

Po uderzeniu samochodem marki F. (...) kierowanym przez oskarżonego A. H. w samochód marki R. (...) kierowany przez pokrzywdzonego K. L., oskarżony A. H. nie zatrzymał się i zbiegł z miejsca zdarzenia. Pokrzywdzony K. L. upewniwszy się, iż jadącym z nim pasażerkom M. S. oraz M. R. nic poważnego się nie stało, ruszył za oddalającym się z miejsca zdarzenia samochodem kierowanym przez A. H.. Oskarżony A. H. po przejechaniu około 1,5 kilometra od miejsca uderzenia w pojazd marki R. (...) kierowany przez pokrzywdzonego K. L., zorientował się, iż pojazd kierowany przez pokrzywdzonego K. L. jedzie za nim, stracił panowanie nad kierowanym przez siebie samochodem i na placu (...) wjechał na pas zieleni. Pokrzywdzony K. L. podszedł do samochodu marki F. (...) i zażądał od oskarżonego A. H. okazania dokumentów, co ten uczynił. Po krótkim czasie na miejsce w którym zatrzymały się oba pojazdy, przyjechał radiowóz Policji, a następnie karetka pogotowia. Z uwagi na obrażenia jakich w wyniku zdarzenia doznał K. L., został on odwieziony karetką do szpitala.

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego A. H. – k. 91, 30-31 ;

- zeznania świadka K. L. – k. 92, 7-8 ;

- zeznania świadka M. R. – k. 92, 11-12 ;

- zeznania M. S. – k. 92-93, 14-15 ;

- opinia z sądowo-lekarskich oględzin ciała – k. 25 /.

W miejscu zamieszkania oskarżony A. H. posiada opinię pozytywną.

/Dowód: - wywiad środowiskowy dot. oskarżonego A. H. – k. 87 /.

Oskarżony A. H. uprzednio nie był karany sędownie.

/Dowód: - dane o karalności oskarżonego A. H. - k. 38 /.

Oskarżony A. H. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego A. H. w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o wiarygodne co do zasady wyjaśnienia oskarżonego A. H.. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś w swoich wyjaśnieniach przedstawił wszystkie okoliczności zdarzenia co do sposobu kierowania pojazdem ; brak jest podstaw do podważenia okoliczności przedstawianych przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach, z tym jedynie zastrzeżeniem, że oskarżony starał się w oczywisty sposób pomniejszyć okoliczności zbiegnięcia z miejsca wypadku, wskazując w sposób infantylny, że „nie poczuł uderzenia jako silnego i dlatego odjechał z miejsca zdarzenia” (w taki sposób wyjaśnienia oskarżonego złożone w dniu 18 marca 2014 roku – k. 91 akt). W tym zakresie kierując się zasadami doświadczenia życiowego oraz oceniając całokształt materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż tego rodzaju uderzenie musiało być odczuwalne również dla oskarżonego, a nie tylko dla pokrzywdzonego i pasażerów pojazdu pokrzywdzonego.

Potwierdzeniem i uzupełnieniem wyjaśnień oskarżonego są w pełni wiarygodne dowody w postaci zeznań świadków K. L., M. R. oraz M. S.. Z zeznań świadków K. L., M. R. oraz M. S. wynika w sposób jasny, spójny i logiczny, w jaki sposób oskarżony A. H. kierujący samochodem osobowym marki F. (...) doprowadził do wypadku, jak również wynika, iż uderzenie było na tyle silne, że musiało być odczuwalne dla wszystkich uczestniczących w nim osób (zeznania świadka K. L.: „To nie było muśnięcie samochodów, lecz uderzenie, to na pewno też było odczuwalne w drugim aucie” ; zeznania świadka M. R.: „To auto w nas uderzyło, to było mocne szarpnięcie, oskarżony musiał czuć uderzenie” ; zeznania świadka M. S.: „Oskarżony uderzył w nas bokiem od lewej strony, oskarżony się nie zatrzymał, zaczęliśmy go gonić”).

Dodatkowym uzupełnieniem materiału dowodowego są wiarygodne dowody w postaci protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego (oskarżony i pokrzywdzony byli trzeźwi), protokołu oględzin miejsca zdarzenia oraz opinii z sądowo-lekarskich oględzin ciała pokrzywdzonego. Dowody te wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, pozwoliły na jednoznaczne ustalenie stanu faktycznego.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów należy stwierdzić, iż sprawstwo oskarżonego A. H. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Sąd uznał więc oskarżonego A. H. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 10 grudnia 2013 roku w W., na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowując należytej ostrożności na jezdni dwupasmowej podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy zajechał drogę jadącemu tym pasem ruchu w tym samym kierunku kierującemu samochodem marki R. (...) nr rej. (...) K. L., w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów, w następstwie czego obrażeń ciała doznał kierujący samochodem marki R. w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z utrzymującymi się nadal dolegliwościami, które to obrażenia naruszyły czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia.

Naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez oskarżonego A. H. kierującego samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) było nie zachowanie należytej ostrożności na jezdni dwupasmowej podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy i zajechanie drogi jadącemu tym pasem ruchu w tym samym kierunku kierującemu samochodem marki R. (...) nr rej. (...) K. L.. Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje,

iż w wyniku wyżej opisanego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, oskarżony A. H. kierujący pojazdem marki F. (...) doprowadził do zderzenia tego pojazdu z samochodem marki R. (...), w następstwie czego kierujący samochodem marki R. (...) K. L. doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z utrzymującymi się nadal dolegliwościami, które to obrażenia naruszyły czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem (art. 177 § 1 k.k.). Pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego A. H. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym a skutkami wypadku istnieje ścisły i oczywisty wręcz związek przyczynowy ; to zachowanie oskarżonego stanowiło w sensie kauzalnym przyczynę powstania wypadku drogowego. Nie ma żadnych wątpliwości, że skutek należy oskarżonemu przypisać, albowiem skutek ten nie zostałby wywołany w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego, czyli takiego, które nie stwarzałoby zbyt dużego ryzyka jego wystąpienia.

O zaostrożeniu odpowiedzialności wobec oskarżonego A. H. decydowało to, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia (art. 178 § 1 k.k.). Materiał dowodowy również w tej części jest jednoznaczny i przemawia za przyjęciem, iż oskarżony przez zbiegnięcie z miejsca zdarzenia zmierzał do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zachowanie, które wyczerpało znamiona ustawowe przestępstwa stypizowanego w art. 177 k.k. O ile naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez oskarżonego i skutki wypadku były nieumyślne, o tyle zbiegnięcie z miejsca zdarzenia było objęte umyślnością sprawcy.

Oskarżonemu A. H. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą.

Sąd wymierzył oskarżonemu A. H. za przypisany mu czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę czterech miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu A. H. stosownej wysokości karę pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę niebagatelny ładunek społecznej szkodliwości przestępstwa i znaczący stopień winy oskarżonego, przejawiający się z jednej strony stopniem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym (aczkolwiek nieumyślnym), zaś z drugiej strony – zbiegnięciem z miejsca zdarzenia. Odnośnie kary wymierzonej oskarżonemu A. H., Sąd uwzględnił właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasową niekaralność, pozytywną opinię środowiskową, a także jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu (choć Sąd miał na uwadze, iż zaprzeczanie swojemu sprawstwu w przypadku tak oczywistym byłoby wręcz absurdalne) oraz okazaną na rozprawie głównej – szczerą w ocenie Sądu – skruchę. Te wszystkie okoliczności pozwoliły na orzeczenie kary stosunkowo łagodnej, bliskiej dolnemu pułapowi zagrożenia ustawowego ; nadmienić w tym miejscu należy, iż zbiegnięcie z miejsca wypadku przez oskarżonego wykluczało w istocie możliwość warunkowego umorzenia postępowania, o co na etapie postępowania przygotowawczego wnosił oskarżony A. H. (k. 35 akt).

Wymierzając oskarżonemu A. H. karę czterech miesięcy pozbawienia wolności, Sąd baczyl by była ona adekwatna do osobowości, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, przy czym Sąd miał na względzie wskazane wyżej okoliczności. Ponadto Sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczona kara pozbawienia wolności ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - mając na względzie przede wszystkim środowisko lokalne oskarżonego i pokrzywdzonego - aby zarówno sam oskarżony, jak i jego otoczenie zrozumieli, iż za popełnione przestępstwo sprawca musi ponieść karę, zaś pokrzywdzony miał poczucie, iż jego prawnie chronione interesy zostały uwzględnione.

Jednocześnie, mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. H. kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat dwóch, uznając iż jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd podjął decyzję o zastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, można z dużą dozą prawdopodobieństwa – graniczącą z pewnością - przyjąć, iż czyn, którego dopuścił się oskarżony był w jego życiu – Sąd żywi taką nadzieję – absolutnie wyjątkowym, a tym samym wkroczenie przez oskarżonego na drogę nieprzestrzegania prawa miało charakter incydentalny. Orzeczonej w oparciu o przepis

art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby, pozwoli ostatecznie zweryfikować postawę oskarżonego wobec zasad przestrzegania porządku prawnego i ocenić trafność w zakresie przyjętej prognozy kryminologicznej.

Orzeczonej względem oskarżonego A. H. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na rok uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego, przejawiającą się również w zbiegnięciu z miejsca wypadku. Niewątpliwie oskarżony naruszył zasady te w takim stopniu, iż wyprowadzić należy wniosek, że prowadzenie przez oskarżonego pojazdów mechanicznych jakiegokolwiek rodzaju w chwili obecnej zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, zaś oskarżony powinien przemyśleć swoje zachowanie, ażeby nie powodować takiego zagrożenia w przyszłości. Dlatego też, Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, aczkolwiek biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wymienione okoliczności (w tym skruchę po stronie oskarżonego) w minimalnym wymiarze. Orzeczonej wymiar środka karnego spełnia przy tym wszelkie jego cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej.

Orzeczenie zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku wydano w oparciu o art. 43§3 k.k.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną oskarżonego, zwolniono oskarżonego A. H. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, jak również nie wymierzono mu opłaty.